

(ΔΗ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 380

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙ ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΙ

*Ἀνακαλνισον, Κύριε, ἡμέρας ἡμῶν καθὼς ἔμπροσθεν
(Ἱερεμίας, Θρήνοι Ε' 21)*

Δέν εἶναι ὀλίγοι αἱ περιστάσεις, πού αὐ-
ταὶ αἱ στήλαι ὠμίλησαν διὰ τὴν τραγω-
δίαν τοῦ πνευματικοῦ διχασμοῦ τῆς Ὁρθο-
δόξου Ἐκκλησίας. Σχίσμα τὸ ὀνομάζει ἡ ἐκ-
κλησιαστικὴ ὀρολογία καὶ δέν ἔχει ἄδικον.
Δι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ σχίσμα ἔγινε λόγος χι-
λιάδας φορές. Ἦκούσθησαν φωναὶ εἰς ὅλους
τοὺς τόνους. Ἦχηρά σαλπίσματα κινδύνου
ὡς ἐκεῖνα τῆς Ἱερικοῦς. Καὶ ὁμως ὁλος αὐτὸς
ὁ καταγιγιστικὸς θόρυβος ἔπεσεν εἰς ὧτα μὴ
ἀκουόντων. Οὐδεμία συγκίνησις τῶν ὀρθοδό-
ξων πνευματικῶν ταγῶν. Οὐδεὶς σπαρα-
γμὸς βλεφάρου πού νὰ προδίδῃ ἀνησυχίαν.

Ἦδη ὁμως ἐφθάσαμε εἰς τὸ ἐπικέντρον τοῦ
σεισμοῦ. Ἠγγίσαμε μὲ τὰ δάκτυλά μας τὴν
φοβερὰν οὐσίαν τοῦ πνευματικοῦ διχασμοῦ.
Τὸ σύμπτωμα λοιπὸν τὸ ὁποῖον μᾶς προκα-
λεῖ τὴν μεγαλυτέραν ἀνησυχίαν εἶναι ἀκριβῶς
αὕτῃ ἡ «ἡσυχία». Ἡ ἀπάθεια προδίδει πά-
θος βαρὺ, ἡ τελεία ἀταραξία καταντᾷ ἀναι-
σθησία. Προτοῦ νὰ ἐκσπάσῃ ὁ τυφὼν εἰς τὸν
ὠκεανὸν ἐπικρατεῖ τελεία ἄπνοια. Καὶ τὰ βα-
ρόμετρα τῆς Ἐκκλησίας σήμερον κινοῦνται ἐ-
πικινδύνως πρὸς τὸ στίγμα τοῦ τυφῶνος. Ἡ
τραγωδία ἤρchiσε. Δέν ἐπαίχθη ὁμως ἀκόμη
μέχρι τὴν τελευταίαν τῆς πράξιν. Γνωρίζομεν
δὲ ὅτι τὸ τέλος τῆς συμπίπτει μὲ τὴν κατα-
στροφὴν—μὴ γένοιτο!

Καὶ ὅταν ὁμιλοῦμε διὰ τὴν τραγωδίαν
δέν ἔχομεν κατὰ νοῦν μόνον τὴν ἡμερολογια-

κὴν καινοτομίαν. Αὕτῃ εἶναι ἐν ἐπεισόδιον.
Περίπτωσις τοῦ ὅλου δράματος. Λεπτομέρεια.

Αἱ αἰτίαι ὁμως τῆς καινοτομίας αὐτῆς μᾶς
ἀνησυχοῦν σοβαρῶς. Διότι γνωρίζομεν ὅτι
ὁ σκώληξ ἐργάζεται ἐντὸς τοῦ καρποῦ. Δι'
αὐτὸ δέν μᾶς τρομάζουν κυρίως ὅσα ἐγένον-
το. Ἡ ἀγωνία μας στρέφεται πρὸς τὸν ἐπερ-
χόμενον κίνδυνον. Ἔχομεν τόσους λόγους νὰ
πιστεύωμεν ὅτι ὑπάρχει μία ἄμβλυσις εἰς
τὴν πνευματικὴν καθαρότητα τῆς ἐπισήμου
ὀρθοδόξου ἡγεσίας.

Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, ἔχει ἐγκατα-
λειφθῇ ὁ καθιερώμενος τρόπος σκέψεως. Ὁ ἀ-
διάβλητος τρόπος πού ἐξεπορεύετο ἀπὸ τὸν
σεβασμὸν πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ ἀπετέλει
τὴν διασφάλισιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ σχίσμα δέν ἀποτελεῖ παρὰ μόνον τὴν
ὀρατὴν μορφήν τοῦ διχασμοῦ. Ὁ ἀόρατος
διχασμὸς ἐνσκήπτει ἐνωρίτερον. Τὸ κατα-
πέτασμα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐσχίσθη ἀπὸ τὴν
στιγμὴν πού ἐγκατελείφθη ἡ ἀντλησις «τοῦ
ὕδατος τοῦ ζῶντος» ἀπὸ τὸ ἀναβρυτικὸν
φρέαρ τῆς παραδόσεως.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ κίνδυνος. Ἀναιδὴς καὶ ἐω-
σφορικὸς ὀρθώνεται ἐμπρὸς εἰς τὸν δρόμον
τῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι μόνον τὸ σχίσμα, ἀλλὰ
ἡ αἵρεσις καὶ ἡ ἄρνησις ἐκτρέφεται ἐντὸς αὐ-
τοῦ τοῦ «πνεύματος» ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπου-
σιάζει τὸ Πνεῦμα. Ὅταν ἐγκαταλείπεται ἡ
πυξὶς τῆς παραδόσεως, ὁ προσανατολισμὸς

πρὸς τὸν νοητὸν ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται ἀδύνατος. Καὶ ἡ Ἐκκλησία παύει νὰ ἔχη νόημα, ὅταν ἀποκοπῇ ἀπὸ τὸν ὁμόφαλιον λῶρον τῆς παραδόσεως, ὁ ὁποῖος τὴν συνδέει με τοὺς Πατέρας, τοὺς Ἀποστόλους καὶ αὐτὸν τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ὁ μυθικὸς ἥρωας Ἀνταῖος ἦτο ἀήττητος μόνον ὡσὰκις εἶχε τοὺς πόδας του στηριγμένους εἰς τὴν μητέρα του Γῆν. Ἐνίκηθη ὁμως με εὐκολίαν, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς κατῴρθωσε νὰ τὸν ὑψώσῃ εἰς τὸν αἶρα. Ὁ μῦθος εἶναι ἀρκετὰ δηλωτικὸς.

Τὰ ὠρολόγια τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερον δεικνύουν ὥραν μηδέν. Τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία ὑπόθεσις ἀρκετὰ σοβαρά, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορώμεν νὰ ὁμιλῶμεν δι' αὐτὴν χωρὶς νὰ ἐννοῶμεν ταυτοχρόνως τὴν ἀγίαν καὶ ἱερὰν παράδοσιν. Αὐτὸ δηλ. τὸ ἀστεῖρευτον πνευματικὸν «κεφαλᾶρι» ποὺ ἀρδεύει τὰ ὀρθόδοξα ἐδάφη.

Ὁ δυτικὸς χριστιανισμὸς ἔχασε τὴν οὐρανοφερὴ πορείαν του καὶ πλανᾶται εἰς τὰ χθαμαλὰ ἐδάφη τοῦ σαρκικοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ ἐγκατέλειψε τὴν Παράδοσιν. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς κρούει σήμερον τὰς θύρας τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπίθανοι ζηλωτοὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ ἀποκόπτουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ παρελθόν της. «Ἡ ὑπερφημία, λέγει Ἐφραίμ ὁ Σύρος, ἀναγκάζει ἐπινοεῖν καινοτομίας μὴ ἀνεχομένη τὸ ἀρχαῖον».

Εἶναι καιρὸς ὁμως νὰ μὴ ἐπιτραποῦν εἰς τὰς βεβήλους αὐτὰς χεῖρας νὰ ὁλοκληρώσουν τὸ ἔγκλημα. Καὶ αὐτὸ θὰ συμβῇ ἂν ἀφυπνισθοῦν αἱ δυνάμεις ποὺ ἀγαποῦν τὴν παράδοσιν. Ἡ μεγάλη αὐτὴ πνευματικὴ τροφὸς πρέπει νὰ εὔρη τοὺς ὑπερασπιστὰς της. Ὁ πνευματέμφορος αὐτὸς ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ἱ. Παραδόσεως ὄχι μόνον θὰ καταυγάσῃ τὴν ἐποχὴν μας με νέον φῶς, ἀλλὰ καὶ θὰ ὁμιλήσῃ τὴν γλώσσαν τῶν μεγάλων καὶ ἱερῶν ἀγώνων τῆς ἱστορίας. Καὶ ὅς μὴ λησμονῶμεν ὅτι οὐδεμιᾶς δικαίας θυσίας τὸ αἷμα ἐπῆγε χαμένον. Αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν μᾶς στέλλει τὸ παρελθόν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀνακαίνισον, Κύριε, ἡμέρας ἡμῶν καθὼς ἐμπροσθεν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΛΑΞΕΑΝΔΡΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ ἀδόκητος θάνατος τῆς εὐλαβεστάτης Ἀλεξάνδρας Ἀγγελοπούλου ἀδελφῆς τοῦ ἀγαπητοῦ Ἠλία ἐβύθισε εἰς βαρυτάτον πένθος καὶ ἔθλιψε οὐ μόνον τοὺς οἰκτεῖρους αὐτῆς ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀδελφοὺς οἵτινες τὴν ἐγνώριζον.

Πρότυπον χριστιανῆς καὶ ἐναρέτου γυναικός, ζηλωτρίας καὶ πεφοτισμένης αγωνιστρίας τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος ἀπετέλει ἀείποτε ὑπόδειγμα πρὸς μίμησην.

Ὁ Ἀπονέμων ἐκάστη κατὰ τὰ ἔργα του Δικαιοκρίτης ὅς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἐν κόλποις Ἀβραάμ, ἐνσταλάξῃ δὲ τὸ βάλαμον τῆς παρηγορίας εἰς τοὺς οἰκτεῖρους αὐτῆς.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Εἰς ἀστὴρ πρῶτου μεγέθους μεταξύ τῶν ἀστέρων τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Ὁ μέγας οὗτος ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ ἤκμασε μεταξύ τοῦ 7ου καὶ τοῦ 8ου αἰῶνος, ἐπὶ Λέοντος Ἰσαύρου εἰς Δαμασκόν. Ὁ πατὴρ του ἦτο κατὰ τὸ ἀξίωμα «λογοθέτης γενικός», δηλαδὴ γενικὸς διοικητὴς τῆς Δαμασκοῦ, ἀμφότεροι δὲ καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ του «ἦσαν δίκαιοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαίωμασι τοῦ Κυρίου ἡμεῖς».

Ἐκ τοιούτων γεννητόρων προελθὼν ὁ Ἅγιος ἐξ ἀπαλῶν ὁδῶν ἐφαίνετο. εἰς ποῖα μέτρα ἀρετῆς θὰ ἀφικνεῖτο βραδύτερον. Ἀλλ' ἐὰν οἱ γονεῖς του τὸν ἀνέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου καὶ τὸν ἐγαλοῦχσαν με τὰ νάματα τῆς Γνησίας Χριστιανικῆς πίστεως, οὐχ ἦτον καὶ ὁ διδάσκαλός του, ὁ μοναχὸς Κοσμάς ἐκ Καλαβρίας τῆς Σικελίας, παρ' ᾧ ἐμαθήτευσε, δὲν συνετέλεσεν ὀλίγον διὰ τὴν ὑγιᾶ διαπαιδαγώγησιν καὶ ἀνατροφὴν τοῦ Ἀγίου καὶ τὴν μετέπειτα ἀνάδειξιν του εἰς μέγιστον ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα.

«Τῶν μεγάλων ἀνδρῶν αἱ ἀρχαὶ πόρρωθεν προκαταβάλλονται».

Παρὰ τῷ περιφῆμῳ μοναχῷ Κοσμᾷ, ὁ ἅγιος ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ρητορικὴν, τὴν διαλεκτικὴν, τὴν ἀριθμητικὴν, τὴν γεωμετρίαν καὶ ἰδιαιτέρως τὴν μουσικὴν καὶ τὴν θεολογίαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἀκουσίᾳ τοῦ βουλή, ὁ ἅγιος διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Χαλφου πρωτοσύμβουλος, ἐκτιμηθεὶς διὰ τὰ πολλὰ χαρίσματα του.

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο καὶ ἀξιοζήλευτον ἀξίωμα δὲν τῷ ἐνεποίησεν οὐδεμίαν ἐντύπωσιν καὶ δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τοὺς βαθυτέρους πόθους τῆς ψυχῆς του.

Εἰς τὰ ὧτα του ἤχει ἐντόνως τὸ πρὸς τὴν τελειότητα προτρέπον παράγγελμα τοῦ Κυρίου: «πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανοῖς καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι».

Πιστὸς τηρητὴς τῶν δεσποτικῶν ἐντολῶν, ὁ Ἅγιος ἐπώλησε τὴν μεγάλην περιουσίαν του, τὴν διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς μίαν ἀποφασιστικὴν καὶ ἱστορικὴν στιγμήν διὰ τὴν ζωὴν του μετέβη ὡς διψῶσα ἔλσφος παρὰ τὰς πηνὰς τῶν ὕδατων.

Ἡ Μονὴ τοῦ ἁγίου Σάββα εἶχε τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ τὸν φιλοξενήσῃ εἰς τὰς στοργικὰς ἀγκάλας της καὶ νὰ τοῦ παράσχῃ τὴν γλυκεῖαν θαλαπῶρὴν της.

Τὰ περὶ τῆς ἐν τῇ Μονῇ διαγωγῆς του δὲν δύνανται νὰ ἐκτεθοῦν λεπτομερῶς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ.

Ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ, ὅτι ὁ Ἅγιος ἐν τῇ Μονῇ διέπρεψεν εἰς πᾶν εἶδος ἀρετῆς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν ταπείνωσιν. Οἱ ἄλλοι Πατέρες τῆς Μονῆς τὸν ἐξετίμων καὶ τὸν ᾠλοῦσαν.

βοῦντο ὑπερβαλλόντως. Δι' αὐτοὺς ἦτο τὸ πρό-
τυπον τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος. Σημειωτέον, ὅτι
ἡ φήμη τῆς ἀγιότητός του δὲν περιορίσθη μόνον
ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου του, ἀλλ' ἐξῆλθε τα-
χέως εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Θαυμαστὴς τῆς ἀρετῆς τοῦ Ἁγίου καὶ ὁ Πα-
τριάρχης Ἱεροσολύμων, Ἰωάννης ὁ Ε', τὸν ἐχει-
ρτόνησε πρεσβύτερον, καίτοι ἐκεῖνος ἡρνεῖτο
καὶ ἀπέφευγε τοιοῦτον ὕψηλόν ὑπόβρυγμα. Τὸ
ὑπόβρυγμα τοῦτο ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὁ Ἅγιος
τὸ ἐλάμπρυνε διὰ τῆς πολυσχιδούς του δράσεως
καὶ τῆς συγγραφικῆς του δραστηριότητος.

Τὸ τάλαντον τῆς σοφίας, τὸ ὅποιον ἐδώρη-
σεν εἰς αὐτὸν ὁ «Πατὴρ τῶν φώτων» δὲν τὸ ἀ-
φίσεν ἀνεκμετάλλευτον, ἀλλὰ τὸ ἐπολυπλα-
σίασεν ὡς πιστὸς οἰκονόμος διὰ τὸ πνευματικὸν
ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμα-
σκηνοῦ υνεδέθη στενῶς καὶ ἀρρήκτως μετὰ τὴν
Ἐκκλησίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν αἱ ὑπηρεσίαι του
ὠπρήσαν ἀνεκτίμητοι.

Τὸ μεγαλύτερον δημιούργημά του εἶναι ἡ
γνωστὴ εἰς ὅλους «Ὁκτώηχος», ἥτις ἐμελοποιή-
θη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν 8 ἡχῶν. Ἐργασία ἰδική του
εἶναι καὶ 68 Κανόνες, ἔξ ὧν σπουδαιότεροι εἴ-
ναι: ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα, τῆς Γενήσεως τοῦ
Χριστοῦ, τῶν Θεοφανεῶν, τῆς Πεντηκοστῆς, τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἄλλοι.

Ἡ περίφημος εἰς φιλοσοφικὰς ἰδέας ἐπὶ τῆς
ματαιότητος τῶν ἐγκομιῶν Νεκρώσιος Ἀκο-
λουθία εἶναι ἐπίσης ἔργον ἰδικόν του.

Ἡ συμβολὴ του εἰς τὸν τομέα τῆς μουσικῆς
ἐσημείωσε τὸν μεγαλύτερον σταθμὸν εἰς τὴν
ἱστορίαν τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ἡ κολοσ-
σιαία ἐργασία του ἐπὶ τῆς μουσικῆς συνετέλε-
σεν, ὥστε ν' ἀναπτυχθῇ ἡ Βυζαντινὴ μουσική.
Ἐκτὸς τῆς ἐργασίας του αὐτῆς, ἥτις τὸν καθιέ-
ρωσεν ὡς μέγαν ὑμνογράφον τῆς Ἐκκλησίας,
ἔγραψεν ἐπίσης καὶ λόγους εἰς δεσποτικὰς καὶ
θεσμητορικὰς ἐορτάς, τὸ ὑπέρροχον κλασικὸν
καὶ θεολογικὸν ἔργον του «Ἐκδόσις Ὁρθοδό-
ξου πίστεως», 3 ἀπολογητικὸς λόγους «πρὸς
διαβάλλοντας τὰς εἰκόνας» καὶ πολλὰ ἐναντί-
ον ὄλων τῶν αἱρέσεων.

Διὰ τὴν ρητορικὴν του δεινότητα ἐχαρακτη-
ρίσθη ὡς χρυσορροαὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ δὲ
τὴν μουσικότητά του ὡς Ὁρφεὺς τῆς Ἐκκλη-
σίας.

Γεγονὸς τυγχάνει, πῶς ἦτο τόσοσιν μετρίο-
φρων, ὥστε σπανίως ὑπέγραφε τὰ ἔργα του.
Ὅταν δὲ ὑπέγραφεν, ἐσημείωνε «Ἰωάννου Μο-
ναχοῦ».

Ἱστορικοὶ παρέμειναν καὶ οἱ ἀγῶνες του ὑ-
πὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μάλιστα οἱ τοιοῦτοι ἐ-
ναντίον τῶν εἰκονομάχων. Συνεχῶς ἔγραψεν ἐ-
πιστολάς τασσόμενος ὑπὲρ τῆς προσκυνήσεως
τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ ἐκφαυλίζων τὸ δόγμα
τῶν εἰκονομάχων πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ στήριξιν
τῶν κλονουμένων καὶ σταθεροποιήσιν καὶ πα-
γίωσιν τῶν παραδόσεων καὶ ἡθῶν, τὰ ὅποια
εἶχον θεσπίσει οἱ πνευματέμφοροι Πατέρες τῶν
πρὸ τοῦ Ἁγίου προηγηθεισῶν ἑξ Συνόδων. Δὲν

χρειάζονται πλείονες λεπτομέρειαι ἀφορῶσαι
εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἁγίου, διότι καθὼς ἐκ τῶν ὀνύ-
χων γινώσκεται ὁ λέων, οὕτω καὶ ἐκ τῶν ἐλα-
χίστων προμαντεύονται καὶ προδηλοῦνται τὰ
περισσότερα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, δὲν ὀ-
πόρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὑπῆρξε μέγας ἐκκλησια-
στικὸς ἀνὴρ καὶ ὡς ὑμνογράφος, καὶ ὡς θεολό-
γος καὶ ὡς ρήτωρ καὶ ὡς πρόμαχος τῆς Ὁρθο-
δοξίας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εἶναι βέβαιον καὶ
ἀναντίρρητον, πῶς μέχρι συντελείας τῶν αἰώ-
νων θὰ στρέφεται πάντοτε μετὰ σεβασμοῦ καὶ
δόξης πρὸς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκη-
νὸν εὐγνώμονοῦσα καὶ ἐκτιμῶσα ἐκεῖνον, ὅστις
ἐξεδάπανήθη διὰ τὴν αἴγλην καὶ τὸ μεγαλεῖον
Τῆς.

Ξ. Μ.

Περὶ τοῦ ἁγίου

Τὸ παγκόσμιον συμβούλιον ἐκκλησιῶν ἐνέκρινε
προκήρυξιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν
χαρακτηρίσας τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως ὡς ἀ-
πόλυτον ἀνθρώπινον δικαίωμα, τὸ ὅποιον θὰ πρέπειν ἂν
ἀσχοῦν ὅλοι, ἀνεξαρτήτως τῆς πίστεώς των, οἷα δὲ
ποτε δὲ προσπάθεια περιορισμοῦ ἢ ἐξουδετερώσεως
τῆς πίστεως ἀποτελεῖ παραβίασιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀν-
θρώπινου νόμου. Ἐν κατακλείδι τονίζεται ὅτι αἱ Κυ-
βερνήσεις ὀφείλουσιν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀσκήσιν τῶν
πολιτικῶν δικαιωμάτων ἀνευ διακρίσεως.

Ὅταν εἰς τὸν αἰῶνα μας πίπτουν καταγριστατικῶς τὰ
συνθήματα ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτὴ
αὕτη ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία κάτω ἀπὸ τὴν σύμβασιν τῶν
δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τῆς Ρώμης καὶ τοῦ ΟΗΕ
θέτει τὴν ὑπογραφήν της, ἡ δὲ Κρατοῦσα Ἐκκλησία
συμμετεχούσα εἰς τὸ παγκόσμιον Συμβ. Ἐκκλησιῶν
προσυνπογράφει τὴν ἀνωτέρω διακήρυξιν, εἶναι ἐντὸς τῶν
δικαιωμάτων μας ν' ἀπαιτήσωμεν νὰ φανοῦν συνεπεῖς
πρὸς αὐτὰς καὶ νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς ἀδελφούς
μας τῶν παρατηρημάτων, οἵτινες δοκιμάζονται σκληρῶς
ὑπὸ τοῦ ἀναχρονιστικοῦ πνεύματος τοῦ θρησκευτικοῦ
διωγμοῦ. Ὁ κίνδυνος διὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν προέχεται
ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν μας ἀλλ' ἀπὸ τὸν διωγμὸν μας. Ὅ-
σοις ἐμμένουν εἰς αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἰμεθα ἀποχρεωμέ-
νοι νὰ τοὺς καταγγείλωμεν ὡς στοιχεῖα ἐπιζήμια ἐθνι-
κῶς καὶ θρησκευτικῶς. Περὶ τοῦ ἁγίου ἁγίου.
Ἐλευθερία εἰς τοὺς ὁρθοδόξους Ἕλληνας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—

» Ἐτησίᾳ 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΗΘΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Κύρου Θεοδώρητος μᾶς ἀφηγεῖται ὅτι ἡ μητέρα του ἔπασχε ἀπὸ τὸν ἕνα τῆς ὀφθαλμὸν. Ματαίως ὁμως ἀναζητοῦσε θεραπείαν εἰς τὰς ὁδηγίας τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Κάποτε ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ ἀσκητὴς Πέτρος, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Γαλατίαν καὶ μονάζων εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἔθαιματούργησε θεραπεύσας μίαν γυναῖκα μὲ τὸ αὐτὸ νόσημα. Ἐτρεξε λοιπὸν ἀμέσως πρὸς τὸν θεῖον αὐτὸν ἄνθρωπον. Καθὼς δὲ ἦτο νέα, παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἁγίου καλλωπισμένη καὶ φοροῦσα μεταξωτὰ ἐνδύματα. Δὲν ἔλειπον βεβαίως τὰ κοσμήματα, τὰ περιδέρια καὶ τὰ βραχιόλια. Ὅταν ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶδε ὅλον αὐτὸν τὸν περιττὸν διάκοσμον, ἠθέλησε νὰ θεραπεύσῃ τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν ματαιοδοξίαν τῆς. Τὸ νόσημα αὐτὸ τῆς ψυχῆς τὸ ἐθεώρει πιὸ ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἔτσι λοιπὸν ἤρχισε μὲ τὴν ἐξῆς παρομοίωσιν:

Πές μου, παιδί μου, ἐὰν κάποιος ζωγράφος πολὺ καλὸς εἰς τὴν τέχνην του, ἐξωγράφει μίαν εἰκόνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης του καὶ τὴν ἐξέθετε εἰς ἐκείνους πού ἤθελαν νὰ τὴν βλέπουν, κάποιος δὲ ἄλλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τὴν ζωγραφικὴν τέχνην καὶ ἐνόμιζε ὅτι ἡ ζωγραφιὰ δὲν ἦτο τελεία, ἤλλαζε τὰ φρύδια καὶ τὰς βλεφαρίδας, ἔκανε τὸ πρόσωπο πιὸ λευκὸ καὶ ἐχρωμάτιζε τὰ χεῖλη μὲ κόκκινον χρῶμα, δὲν νομίζεις ὅτι ὁ πρῶτος ζωγράφος δικαίως θὰ ἀγανακτοῦσε μὲ τὴν ἀμάθεια τοῦ δευτέρου, ἀπὸ τὰς προσθήκας τοῦ ὁποίου δὲν εἶχεν καμίαν ἀνάγκην ἢ ζωγραφίαν;

Δὲν νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ Δημιουργὸς καὶ Πλάστης τῆς ἰδικῆς μας φύσεως ἀγανακτεῖ διότι τὴν πανσοφία Του τὴν θεωροῦμεν ἀμάθειαν; Διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ χρησιμοποιήσῃς ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα ἂν δὲν ἐνόμιζες ὅτι εἶχες ἀνάγκην ἀπὸ αὐτά. Μὲ τὸ νὰ νομίζωμεν δὲ ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην αὐτῶν τῶν χρωμάτων ἀποδίδομεν εἰς τὸν ποιητὴν ἀδυναμίαν. Σοῦ εἶναι ὁμως γνωστὸν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος. Πάντα, λέγει ὁ Δαυὶδ, ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος, ἐποίησεν. Ἀλλὰ ἡ πρόνοιά Του δὲν δίδει κάτι πού ἡμπορεῖ νὰ βλάψῃ. Μὴ καταστρέφῃς λοιπὸν τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ προσθέτῃς ὅσα δὲν ἔδωκε ὁ Θεός. Μὴ κατασκευάζῃς λοιπὸν αὐτὸ τὸ νόθον κάλλος, τὸ ὁποῖον σὲ βλάπτει πολὺ, ἐπειδὴ βλάπτει ἐκείνους πού τὸ περιεργάζονται.

Ὁ ἱστορικὸς Θεοδώρητος λέγει ἐν συνεχείᾳ: Μόλις τὰ ἤκουσε αὐτὰ ἡ μητέρα μου ἔπεσε εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου. Μὲ θερμὰ δάκρυα τὸν εὐχαριστοῦσε διὰ τὴν νοουθεσίαν ἀλλὰ καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τῆς θεραπεύσῃ τὸν ὀφθαλμὸν. Ἐκεῖνος ὁμως ἔλεγε ὅτι ἐπειδὴ ἦτο ἁμαρτωλὸς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ γυναῖκα ἔκλαιε καὶ παρακαλοῦσε νὰ τὴν θεραπεύσῃ λέγουσα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ φύγῃ, ἂν δὲν ἰαθῇ, καὶ θέλων ὁ μακάριος Πέτρος νὰ τὴν διδάξῃ ὅτι

ὁ Θεὸς θεραπεύει πάντοτε ἐκείνους πού προσφεύγουν εἰς αὐτὸν μὲ πίστιν, τῆς εἶπε.

Θὰ σοῦ δώσῃ λοιπὸν ὁ Θεὸς τὴν θεραπείαν κάμνοντας τὴν δωρεὰν ὅχι εἰς ἐμένα ἀλλὰ εἰς τὴν πίστιν σου. Ἐὰν ἔχῃς τὴν πίστιν αὐτὴν ἀκραιφνῇ καὶ εἰλικρινῇ καὶ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε ἀμφιβολίαν θὰ εἶσαι ὑγιής, δέξου δὲ αὐτὸ τὸ φάρμακον ἐκ Θεοῦ. Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἐσταύρωσε τὸν ὀφθαλμὸν τῆς γυναίκος καὶ ἀμέσως ἔδωκε τὴν νόσον. Ἡ μητέρα δὲ τοῦ Θεοδώρητου ἐγύρισε εἰς τὸ σπῖτι θεραπείαν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸ σῶμα. Ἐκτοτε ἀπέρριψε κάθε καλλωπισμὸν, ὅπως τῆς παρήγγειλε ὁ ἱατρὸς καὶ δὲν ἐφόρεσε χρυσοκέντητες ἐσθῆτες καὶ κοσμήματα, ἂν καὶ ἦτο πολὺ νέα, εἴκοσι τριῶν ἐτῶν. Μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἔτεκε τὸν Θεοδώρητον.

Τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τὰ καταδικάζει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία. Αὐτὰ ὁμως εἶναι ἐπιβλαβὴ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἡ πολυτέλεια προσβάλλει τὰ χρηστὰ ἦθη, διαφθείρει τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀσχολῇται μὲ τὰ σοβαρὰ καὶ ἀσχολεῖται μόνον μὲ τὰ περιττά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πού λέγουν ὠρισμένοι, ὅτι ἡ πολυτέλεια εἶναι ψυχὴ τοῦ ἐμπορίου δὲν εὐσταθεῖ. Ἡ εὐδαιμονία καὶ ὁ πλοῦτος τῶν πόλεων δὲν ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν πολυτέλειαν ἀλλὰ μὲ τὴν ἀρετὴν, τὴν λιτότητα καὶ τὴν ἀπλότητα τῶν ἡθῶν. Ἐκεῖνο πού ἐμόρφωσε τοὺς μεγάλους ἄνδρας εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς εἶναι ἡ ἀπλότης τῶν ἡθῶν, ἡ ἐγκράτεια, ἡ νηφαλιότης, ἡ φιλοπονία. Ὅταν ἡ κοινωνία ἀσχολῇται μὲ μικρότητας τότε ὅχι μόνον δὲν προοδεύει ἀλλὰ ἐμπλέκεται εἰς ἔριδας καὶ διχονοίας.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐκκυκλοφόρησαν τὰ ἡμερολόγια τσέπης εἰς καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἤδη ἐκτυποῦνται οἱ ἡμεροδοεῖται τοῖχον εἰς τὸ σύνθηρες σχῆμα, μὲ περιεχόμενον ἄριστον, συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιωτάτου πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα. Ὁ ἀρετμὸς αὐτῶν ἐφέτος εἶναι περιορισμένος, καὶ διὰ τοῦτο αἱ παραγγελίαι τῶν ἀπανταχοῦ ἀδελφῶν πρέπει νὰ γίνωνται ἀμέσως. Ἀποφεύγετε τὴν ἀγορὰν ἡμερολογίων ἀπὸ ἰδιώτας.

Τιμὴ ἡμερολογίων τσέπης δρχ. 2.

Ἡμεροδοεικτῶν τοίχον δρχ. 7.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομεῖται τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΕΝΑΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητον πραγματικότητα ἡ ὑπαρξίς τοῦ Διαβόλου. Εἶναι ὁ προσωπικὸς παράγων τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, ὅστις διὰ τῆς κακῆς συμβουλῆς του παρέσυρε δολίως τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἠθικῆς ἀθλιότητος. Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην πολυλοχὺ ἐπιβεβαιοῦται ἡ παρουσία του (θεραπεία δαιμονιζομένων, ὁ πειράζων τὸν Κύριον διάβολος εἰς τὴν ἔρημον κλπ.).

Ὁ λειτουργικὸς βίος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι διαπεποτισμένος ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ διαβόλου (π.χ. εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Ἀγ. Βαπτίσματος ὁ ἱερεὺς καλεῖ τὸν βαπτιζόμενον ἢ τὸν ἀνάδοχον, νὰ ἀποταχῇ ἀπὸ τὸν Σατανᾶ καὶ ἀπὸ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ ἀπὸ πᾶσαν τὴν πομπὴν αὐτοῦ). Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ὑμνολογίαν συναντῶμεν τὴν πεποιθῆσιν εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ διαβόλου.

Πόσον χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ ὕμνος «Κύριε, ὅπλον κατὰ τοῦ διαβόλου τὸν Σταυρόν Σου ἡμῖν δέδωκας. Φοίττει γὰρ καὶ τρέμει μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν...»

Ἔργον καὶ ἀποστολὴ τοῦ διαβόλου εἶναι ἡ καταστροφή καὶ ἀπώλεια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἡ ἐν γένει ἐναντίωσις του, εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Τοῦτο ἐπιτυγχάνει διὰ πολλῶν μεθόδων, μετασχηματιζόμενος καὶ εἰς Ἀγγελον φωτὸς προκειμένου νὰ παγιδεύσῃ μίαν ψυχήν.

Τὸ ἄκρον ὅσιον ὁμοῦ τῆς σατανικῆς ἐφευρετικότητος εἶναι ἡ διοργανώσις εἰς Ἑταιρείας καὶ Συλλόγους τῶν σκοτεινῶν αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας δυνάμεων.

Ἡ κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπίθεσις πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀρηστεύσεως τῆς ἀποστολῆς τῆς ἀποτελεῖ διὰ τὸν Σατανᾶν πρόγραμμα παλαιότατον.

Μία τοιαύτη Ἑταιρεία, περὶ ἧς τὸ σημερινὸν ἄρθρον, εἶναι καὶ ὁ Πνευματισμός.

Τί εἶναι Πνευματισμός;

Ἐπιστήμη; Ἀσφαλῶς ὄχι, ἐφ' ὅσον δὲν περιορίζεται εἰς τὴν τιμίαν ἐρευναν τῶν λεγομένων παραψυχικῶν φαινομένων, ἀλλ' ἐπιδιώκει τὴν διαμόρφωσιν συστήματος ζωῆς, στηριζομένου ἐπὶ τῆς φημιζομένης δυνατότητος ἐπικοινωνίας τῶν ζώντων μετὰ τῶν πνευμάτων τῶν ἀποθανόντων.

Πρόκειται ἐπομένως περὶ θρησκευτικῆς πίστεως, ὁμοίας μὲ τὰς ἀρχαίας εἰδωλολατρικὰς μαντείας.

Ἀλλ' ὡς ἴδωμεν προσεκτικώτερον τὴν πραγματικότητα αὐτήν.

Ὁ πνευματισμός, χωρὶς νὰ τὸ διακηρύσῃ, ἀρνείται τὴν ὑπόστασιν καὶ πραγματικότητα, τόσον τῆς ἐπὶ γῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ τῆς ἐν οὐρανοῖς Θριαμβεύουσας!

Εἰς τὰς πνευματικὰς συνεδριάς διὰ τῶν διαμέσων (μέντιουμ) καλοῦνται πνεύματα νεκρῶν. Εἶναι ὁμοῦ γνωστὸν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον, αἱ ψυχαὶ τῶν μεταστάντων (τὰ πνεύματα) ἀπέρχονται ἢ εἰς τόπον βασάνων ἢ εἰς περιοχὴν ἀνέσεως, ἀναμένονσαι τὴν Δευτέραν τοῦ Κυρίου Παρουσίαν πρὸς ὁριστικὴν κρίσιν αὐτῶν. Εἰς τὴν κατάστασιν δὲ αὐτὴν τελοῦν

ὑπὸ τὸν δικαιοδοσίαν τοῦ «Κυρίου τῶν πνευμάτων».

Πῶς λοιπὸν δύναται νὰ μετακαλέσῃ μίαν ψυχήν τὸ διάμεσον (μέντιουμ) χωρὶς τὴν ἔγκρισιν, τρόπον τινά, τοῦ Κυριάρχου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ;

Καὶ πῶς δύναται ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας νὰ πραγματοποιηθῇ μία τοιαύτη σοβαρὰ ἐνέργεια;

Εἶναι ὡς νὰ ἰσχυρίζωμεθα ὅτι εἰς, φερ' εἰπεῖν δικηγόρος, δύναται νὰ μετακαλῇ κατὰ βούλησιν εἰς τὸ γραφεῖον του ἢ ἀξιωματοῦχους ἐκ τῶν περιβάλλοντος τῶν ἀνακτόρων, ἢ ἐγγλεῖστους ἐκ τῶν φυλακῶν χωρὶς τὴν ἔγκρισιν καὶ ἄδειαν τοῦ Βασιλέως ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὑπάγονται καὶ οἱ αἰλικοί καὶ οἱ φυλακισμένοι.

Ἀρνήσις λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐξουσίας, κατάλυσις τῆς ἠθικῆς πειθαρχίας τὴν ὁποίαν ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς αὐτῆς Ἰδρυτῆς καὶ καθιέρωσις μιᾶς ἀσυνδοσίας!

Ὁ Πνευματισμὸς δὲν ἀρνείται μόνον τὸ κύρος καὶ τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν προσβάλλει ἀπλῶς τὸν ὑπερφυσικὸν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας χαρακτήρα, ἀλλὰ, ὡς εἶναι ἐπόμενον, ἀμφισβητεῖ καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεανδρικὸν χαρακτήρα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Καὶ πῶς νὰ πιστεύσῃ τὸν Χριστὸν ὡς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὡς τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγίας καὶ Ἀδιαιρέτου καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος, ἐφ' ὅσον ἀρνείται πᾶσαν αὐτοῦ κυριότητα καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκὸς, καυχόμενος ὅτι δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ συνάντησιν μετὰ ζῶντος καὶ ψυχῆς ἀποθανόντος, χωρὶς τὴν ἐπικλήσιν αὐτοῦ καὶ χωρὶς τὴν θέλησίν Του;

Ἐὰν ὁμοῦς ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ἐπὶ τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς τοῦ Πνευματισμοῦ, αὕτη αἰρετοῦ πλέον ἐκ μιᾶς πράξεως τοῦ κορυφαίου ἐκπροσώπου τοῦ πνευματισμοῦ ἐν Ἑλλάδι κ. Ἀγγέλου Τανάγρα.

Ὅτις εἰς σειρὰν ἄρθρων δημοσιευθέντων εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀθηναϊκὴ» (Σεπτέμβριος 1961) ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο Ἕλλην» περιῆλθε τὸ Πανέντιμον καὶ πανύμνητον Ὄνομα τοῦ Σωτῆρος κατὰ τρόπον ὑπερβαίνοντα τὴν βλάσφημον αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου!

Ὁ Πνευματιστὴς αὐτὸς ὄχι μόνον ἠονήθη τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ (τίλως γενοῦ ἡμῖν Κύριε) θεωρεῖ αὐτὸν νόθον υἱὸν Ἑλλήνων στρατιώτου!

Τί ἐτι χοεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;

Ὁ Πνευματισμὸς ἐπομένως ἀποτελεῖ θρησκευτικὴν πίστιν ἀντίθετον πρὸς τὴν Χριστιανικὴν!

Κατὰ τὴν οὐσίαν του εἶναι ἐπιβίωσις τῶν ἀρχαίων νεκρομαντειῶν, δηλαδὴ ἐπιβίωσις τῆς εἰδωλολατρίας!

Τὸ Μέντιουμ εἶναι ἡ παλαιὰ μαινομένη μάντις (Πυθία), ἥτις ἐδίδεν ἀπὸ τὰ διάφορα μαντεῖα τοὺς χρησμούς, τοὺς ὁποίους κατέγραφον εἰδικοί λειτουργοὶ τῶν μαντειῶν, διότι ἐξεφέροντο στριγνῶς ὑπ' αὐτῆς.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδῶν μαντειῶν ἦτο καὶ ἡ ἐπικλήσις πνευμάτων νεκρῶν. Οὕτω ὁ Ὀδυσσεύς, τῇ βοήθειᾳ τοῦ μάντεως Τειρεσία, «συνομιλεῖ» μὲ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΤΟΥ Β'

Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (1580 — 1584)

«Από τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Φάρον» Ἀλεξανδρείας. Ἔτος 1936

Διὰ τοιούτων λοιπὼν δολίων τεχνασμάτων οἱ ἐπὶ τῆς Παπικῆς Ἑδρας καθήμενοι ἠθέλησαν νὰ σαγήνεύσωσι τοὺς Ἑλληνας ὀρθοδόξους. Καὶ εὐρέθησαν, δυστυχῶς, μερικοὶ ἄθλιοι ἀρνησιπάτριδες καὶ ἀρνησίδησκοι, οἵτινες πωλήσαντες τὴν πατρῶαν εὐσέβειαν ἀντὶ πινακίου φακῆς καὶ ἄξια ὄργανα γενόμενοι τοῦ πατρῶνός των, ἀγέλαβον μετὰ φανατισμοῦ τὸν κατὰ τῶν προφῶν ὁμοθησάκων των ἀγῶνα. Ἐκ τῆς σχολῆς ταύτης ἐξῆλθον οἱ ἀρνησίδησκοι Ἀρχοῦδοι καὶ Ἀλλάτιοι, καὶ Ροδινοὶ καὶ Κομνηνοὶ καὶ Νεό-

φυτοὶ καὶ πλείστοι ἕτεροι, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὀρθοδόξων, μὲ τὸ ράσον ὀρθοδόξου μοναχοῦ, λύκοι ὑπὸ δροῶν προβάτου, διεσπάρησαν καθ' ἅπασαν τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν πρὸς ἄγαν συνειδήσεων.

Καὶ ἀληθὲς μὲν εἶναι, ὅτι παρὰ τοῖς Ἑλλησι τὸ ἄξιον τῆς φήμης τῶν διαβοητῶν Ἰησοῦιτῶν δόλιον τοῦτο ἐφεύρημα οὐδεμίαν σοβαρὰν ἐπιτυχίαν ἔσχε. Πολλὰς ὁμῶς θλίψεις καὶ πικρίας ἐπότισεν ὁ Παπισμὸς τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἀγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἐν ταῖς θλίψεσιν αὐτῶν ἐπανέστης ἀστόργως καὶ ἀντιχριστιανικῶς τὰς δυνάμεις αὐτῶν εἰς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους, παρεκτός τῆς βαρβάρου Τουρκικῆς τυραννίας, εἶχον καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ δεινούς πολεμίους, τοὺς Προτεστάντας, οἵτινες δὲν ἔπαυον ραδιουργοῦντες ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ προσοικειωθῶσι τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ νέου τοῦτου κινδύνου καὶ διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς λογικῆς τοῦ Χριστοῦ ποιμνῆς ἀπὸ τὰς ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω ἐνεργείας τῶν δολίων τοιούτων ὁργάνων τοῦ Παπισμοῦ, ὁ Πατριάρχης Ἱερემίας ὁ Β', ὅστις ἐκόσμηε τὸ δεύτερον τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον «1579 - 1584», συνεκάλεσε τῷ 1583 Σύνοδον Μητροπολιτῶν, ἐν ᾗ παρενέβησαν ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος καὶ δι' ἐπισήμου Πατρισταρχικῆς καὶ Συνοδικῆς ἐγκυκλίου, τὴν ὁποίαν ἐξαπέστειλε πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας, ἀφορίζει τοὺς τοιοῦτους ἀρνησι-

τὸ πνεῦμα τῆς μητρὸς του.

Δικασταὶ εἰς Ἀθήνας «ἐπικαλοῦνται» τὸ πνεῦμα τοῦ Πανσανίου κλπ. Μερικοὶ θὰ ἐρωτήσουν :

Πῶς ἐξηγεῖτε τότε τὰ διάφορα πνευματιστικά φαινόμενα, ὡς αἱ κινήσεις ἀντικειμένων (τραπεζάκια), αἱ ἀνακαλύψεις ἀπολεσθέντων ἀντικειμένων κ.λ.π. ;

Ἀπαντῶμεν :

Ποῖος ἔδιδε τὴν δύναμιν εἰς τοὺς μάγους τοῦ Φαραὼ νὰ καταπλῆσον τὸν Φαραὼ μὲ τερατουργήματα, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς βουλήσεώς του τὰ θαύματα τοῦ Μωϋσέως ;

(Ἐξοδ. Ζ' 22, Η' 7, Η' 19 καὶ ἄλλαχού).

Ποῖος ἔδιδε τὴν δύναμιν εἰς τὸν φοβερόν ἐκείνον Ἑλύμαν νὰ κάνῃ τὰ γνωστὰ καταπληκτικὰ γεγονότα, δι' ὧν ἀπεσκόπει νὰ ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ Σεργίου Παύλου, Κυβερνήτου τῆς Κύπρου, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου ; (Πράξ. ΙΓ' 8).

Ποῖος ἐνέπνευσε τὴν «μαντευομένην» τῶν Φιλιππῶν, τὴν ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος, νὰ ὁμολογῇ ὅτι ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλλας καταγγέλλουσι τὸν ἀληθινὸν Θεόν ; (Πράξ. ΙΣΤ' 17).

Ποῖος ;

Ἀσφαλῶς ὄχι ὁ Θεός, ἀλλ' ὁ Διάβολος !

Αὐτὸς λοιπὸν, ἁοράτως παριστάμενος, ἐπαναλαμβάνει τὰς παλαιὰς καὶ ἀρχαίους μεθόδους του, διὰ νὰ ἀποπλανᾷ καὶ νὰ ἐξαπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ τοὺς σύρῃ ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ἡ κομφοτέρη ἐφεύρεσις τοῦ Διαβόλου, δι' ἧς καταπολεμεῖ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Θεοῦ αὐτῆς Ἰδρυτοῦ, εἶναι ὁ πνευματισμός !

Ἀποτελεῖ ἀρνησιν καὶ προδοσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ !

Ὁ Παῦλος κραυγαλέως διακηρύσσει «οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι . . . οὐ δύνασθε τραπέζης κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων». (Α' Κορινθ. Ι, 21).

Ἡ Ὀρθόδοξος δὲ Ἐκκλησία ἐξακρίτησεν ὡς ἀξιοποῖνον πράξιν τὸν πνευματισμὸν ἐπιβαλοῦσα κυρώσεις κατὰ τῶν καθ' οἷονδήποτε τρόπον μαντευομένων (κανόνες ΕΑ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς, ΚΑ' τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Τοπικῆς, ΠΙ' τοῦ Μ. Βασιλείου, ΑΒ' Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ καὶ ἄλλοι).

Φίλε Ἀναγνώστα,

Ἐπιζητεῖς τὴν ἀγάπην συγγενῶν ; Μὴ καταφεύ-

Ἐξεδόθη

Η ΑΓΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΗΡΟΥ ΤΗΣ ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ

ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΡΑΜΗΤΖΟΥ—ΓΑΜΒΡΟΥΛΙΑ

Ὁγκώδης τόμος 360 σελίδων. Περιλαμβάνει :

- 1) Περιλήψιν παλικοῦ ζητήματος.
- 2) Περιόδον μεγάλων διωγμῶν καὶ θέσιν πολιτικῶν καὶ θερησκευτικῶν ἀρρῶν ἐναντὶ τούτου.
- 3) Δευκὴν Βίβλον ὡς τὴν ἀφηγοῦνται οἱ παθόντες.

Τιμὴ δραχ. 60.

Παραγγέλει : Ἱερομ. Πανάρετον Πετρίδην, Κάππος 32 Ἀθήνας.

γῆς εἰς τὸν διάβολον, διὰ νὰ «δέσῃς» τὸν οὐτινος τὴν ἀγάπην ἐπιδιώκεις.

Ἐπιθυμεῖς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν τέκνων σου ;

Μὴ ἐπικαλῆσαι τὸν Σατανᾶν ὡς Νυμφαγωγόν !

Νοσταλγεῖς τὴν μετὰ τῶν «ἐν πίστει προαναπαυσταμένων» πατέρων καὶ συγγενῶν σου ἐπικοινωνίαν ;

Μὴ διορίζῃς ἀγγελιαφόρον τὸν Ἀρχοντα τοῦ σκότους !

Ὁ διάβολος μόνον κακὸν προξενεῖ !

Μόνον ζημίας ἐπιφέρει ! Μόνον τὴν ψυχικὴν σου ἀπώλειαν ἐπιδιώκει !

Ὅ,τι ἐπιζητεῖς ἀναζητήσῃ το διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ ἐὰν εἶναι συμφέρον σου, θὰ σοὺ τὸ δώσῃ !

«Μωρὰς δὲ ζητήσεις παραιτοῦ» !

Μεταμορφωσεάτης

θρήσκους, προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ἐμμένωσιν ἐν τῇ παραδοθείσῃ αὐτοῖς πίστει καὶ ἀναθεματίζει πάντας τοὺς παραδεχομένους ἐτέρας διδασκαλίας. Μίαν τοιαύτην Ἐγκύκλιον ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς ἐν Τριγοβύστι (1) ὁρθοδόξως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20 Νοεμβρίου τοῦ 1583 ὡς ἀνέκδοτον παραθέτομεν ὧδε διαλαμβάνουσαν τὰ ἑξῆς: (2).

Πᾶσι τοῖς ἐν Τριγοβύστι καὶ ἀπανταχοῦ Χριστιανοῖς γνησίοις τέκνοις τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, Χάρις εἴη καὶ Εὐεργία καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος.

Ἡ μικρὰ τε ζάλη τὴν παλαιὰν ἐκείνην Κιβωτὸν κατέλαβεν, ὅτε σφοδρῶς κλυδωνιζομένη ἐφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς μνηστὴς τοῦ Νῶε εὐδόκησε κοπᾶσαι τὸ ὕδωρ, οὐδεμία ἔλπις σωτηρίας αὐτῇ ἦν—Οὕτω νῦν καὶ τὴν Νέαν Κιβωτὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἐπεὶ ἀσπονδὸν πόλεμον οἱ κακόδοξοι ἡγείρον καθ' ἡμῶν, καὶ αὐτῶν καὶ ἡμεῖς τὸν παρόντα τόμον ἐγκαταλιπεῖν ἐγνωμεν ὅπως τοῖς ἐν ταύτῳ γεγραμμένοις ἔχετε κατὰ τῶν τοιούτων ἀσφαλεστέρως τὴν ὑμετέραν Ὁρθοδοξίαν συνηγορεῖν. Ἀλλ' ἵνα μὴ τοῖς ἀπλουστέροις φορετικὸν εἴη τὸ σύγγραμμα, ἀλλ' ἡ διαλέκτῳ πᾶσαν ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν καταρτίσαι ἐγνωμεν ἥτις ἔχει οὕτως.

(Εἰς ἀπλὴν διάλεκτον)

Ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Ρώμην ἦλθασιν τινὲς ὅπου ἐμαθὸν ἐκεῖ νὰ Λατινοφρονοῦσι καὶ τὸ κακὸν εἶναι πὺρ ἀπὸ Ρωμαῖοι τῆς Ρουμέλης γεννήματα καὶ θρέμματα ὅντες ἥλλαξαν τὴν πίστιν τους, ἀλλὰ καὶ πολεμοῦσι τὰ ὁρθόδοξα δόγματα καὶ ἀληθινὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὅπου ἐπρεσβόωκεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι, καὶ αἱ Ἁγίαι Σύνοδοι τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ὅθεν τοὺς τοὺς ὡς σεσηπότα μέλη ἀποκόπτοντες ὁρίομεν ταῦτα ἀποφασιστικῶς.

Α'.

Ὅποιοι δὲν ὁμολογεῖ καρδίᾳ καὶ στόματι ὅτι εἶναι τέκνον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὁρθοδόξως βαπτισμένος, καὶ ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον, οὐσιωδῶς καὶ ὑποστατικῶς, καθὼς λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον· χρονικῶς δὲ ἐκ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, ὁ τοιοῦτος ὡς εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἔστω ἀναθεματισμένος.

Β'.

Ὅποιοι δὲν ὁμολογεῖ εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἀγίας Κοινωνίας ὅτι πρέπει καὶ οἱ κοσμικοὶ νὰ μεταλαμβάνουν καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἶδη τοῦ Σώματος τοῦ Τιμίου καὶ τοῦ Αἵματος, ἀμὴ λέγουν πὺρ μόνον ἀπὸ τὸ Σῶμα, καὶ ἀρκεῖ μόνον νὰ μεταλάβῃ τὴν Σάρκα, ὅτι εἶναι ἐκεῖ τὸ Αἶμα· εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Χριστὸς εἶπε καὶ ἔδωκε ξεχωριστὰ καθὲν ἓνα καὶ αὐτοὶ δὲν τὰ φυλάττουν, οἱ τοιοῦτοι ἔστωσαν ἀναθεματισμένοι.

Γ'.

Ὅποιοι λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-

στὸς εἰς τὸν Μυστικὸν Δείπνον εἶγεν ἄζυμον (λειψὸν) καθὼς οἱ Ἑβραῖοι καὶ ὄχι ἄρτον ἐνζυμὸν ἡγουν πῶς μὴ ἀναβατόν, ὡς εἶναι μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἔστω εἰς τὸ ἀνάθεμα ὡς Ἰουδαϊκὰ φρονῶν καὶ τὰ τοῦ Ἀπολλιναρίου καὶ τῶν Ἀρμενίων δόγματα προσφέρων εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας, διὰ τοῦτο, καὶ ἐκ δευτέρου ὡς ἔχη τὸ ἀνάθεμα.

Δ'.

Ὅποιοι λέγει ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν, ὅταν ἔλθῃ δὲν θὰ κρίνῃ ψυχὰς ὁμοῦ καὶ σώματα, ἀμὴ ἔρχεται διὰ νὰ ἀποφασίσῃ μόνον τὰ σώματα ἀνάθεμα ἔστω εἰς αὐτόν.

Ε'.

Ὅποιοι λέγει πὺρ αἱ ψυχαὶ τῶν χριστιανῶν ὅπου ἐμετανόησαν εἰς τὸν κόσμον ἀμὴ δὲν ἔκαμαν τὸν κανόνα τοὺς πηγαίνουσαν εἰς τὸ καθαρτήριο πῦρ ὅταν ἀποθάνουν, ὅπου εἶναι φωτιά καὶ κόλασις καὶ καθαρίζονται τὸ ὅποιον εἶναι μῦθος Ἑλληνικὸς, καὶ φρονῶν πὺρ δὲν εἶναι Κόλασις αἰώνιος, ὡς λέγει ὁ Ὁριγένης, καὶ δίδουν ἀφορμὴν με αὐτὸ καὶ ἐλευθερίαν εἰς τὸ νὰ ἁμαρτάνουν ἀνάθεμα ἔστω.

ΣΤ'.

Ὅποιοι λέγει πὺρ ὁ Πάπας εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ὁ Χριστὸς καὶ ὅτι ἔχει ἐξουσίαν νὰ ἐμβάξῃ εἰς τὸν Παράδεισον μετὰ τὰ γράμματα του, καὶ συγχωρεῖ καὶ τὰ ὅσα ἁμαρτήματα ἔχει νὰ πράξῃ, ὅποιοι με χεῖματα λάβῃ ἀπὸ αὐτὸν ἰνδουλγέντας (συγχωροχάρτι), ἀνάθεμα ἔστω ὁ τοιοῦτος.

Ζ'.

Ὅποιοι δὲν ἀκολουθοῦν τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας καθὼς αἱ ἑπτὰ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ νεοφεύρετον Πασχάλιον καὶ νέον Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρολόγων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἔχη τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν Πιστῶν ὁμηγύρεως ὡς εἶναι.

Η'.

Ἐσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, μένετε ἐν οἷς ἐμάθατε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ἀνέτραφητε, καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεῖα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά σας νὰ χύνετε διὰ νὰ προφυλάξετε τὴν Πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας καὶ φυλάξεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων καὶ προσέχετε ἵνα καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθᾷ ἅμα καὶ ἡ εὐχή τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν ἀμήν.

Ἐτους ἀπὸ Θεανθρώπου ρφπγ', Ἰνδικτ. ΙΒ'. Νοεμβρίου Κ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας

† Ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος

† Ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος

Καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες

(1) Τριγοβύστι καὶ Τεργοβίτς πόλεις τῆς Βλαχίας καὶ μὲν εἰς τοὺς προσόδας τῶν Καρπαθίων Ὁρέων καὶ ἔδρα ὁρθοδόξου Μητροπολίτου.

(2) Ἀντεγράφη ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 772 χειρογράφου Κώδικος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος (τοῦ Ρωσικοῦ) ἐν τῷ Ἀγιωνύμφῳ Ὁρεῖ Ἀθῶν ὑπὸ τοῦ φίλου Ἱεροδιακόνου Μαξίμου Λογοθέτη, ὃν παρακαλῶ νὰ δεχθῇ ἐντεῦθεν τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὸ χορηγῆνέν μοι ἀντίγραφον.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ακτινοβόλος μορφή

Αιγλήεσσα και παμφαής σελαγίζει πάντοτε εις τὸν ὀρίζοντα τῶν ψυχῶν μας ἡ μορφή τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου. Κατὰ τὴν 13ην ὁμως Νοεμβρίου ἑορτὴν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἡ αἰσθησις τῆς ἐλλείψεως τοῦ σοφοῦ καὶ ἁγίου ποιμενάρχου μας εἰς τοὺς χαλεποὺς τοῦ-τουςκαιροὺς γίνεται ἀβάστακτοςκαὶ καταθλιπτική. Μόνον ὅταν εὐρεθῇ κανεῖς εἰς τὸ σκότος κατανοεῖ τὴν ἀξίαν τοῦ φωτός. Ἡ μορφή ὁμως τοῦ ἁγίου ἐκείνου ἱεράρχου ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐπευλογῇ τὴν ἀγωνίαν μας καὶ νὰ τὴν μετατρέσῃ εἰς θεοδόξον θάρος καὶ ἀρετὴν. Ἀπο-τελεῖ τιμὴν δι' ἑαυτὴν ἡ ἐτησία ἐκδήλωσις τῆς ἀόκνου χριστιανικῆς κυνέλης, τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας», ἥτις ὡς κατ' ἔτος οὕτω καὶ ἐφέτος ὠδηγήθη ἐν σώματι εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς εἰς ἐν εὐλαβὲς προσκύ-νημα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀντλεῖ ἡθικὰς δυνάμεις.

Ὁσμή Σοδόμων

Ἐνας ἐκπρόσωπος τῆς ἀπίστου καὶ διεστραμμένης ταύτης γενεᾶς ἐπιτιθέμενος ἐναντίον τῆς τελέσεως τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου γράφει ὅτι: «ὅταν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶναι ἐναντί τῶν παιδιῶν τῶν καὶ τῆς κοινω-νίας συνεπεί καθ' ὅλας τὰς ἀπόψεις πλὴν ὁμως ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι δὲν χρειάζεται ὁ παπᾶς νὰ βάλῃ τὴν βούλαν τοῦ στήν. Ἐνωσίν τῶν καὶ στήν εὐτυχίαν τῶν, γιὰ τὴν πολιτεία καὶ ὁ νόμος νὰ τοὺς δώκῃ».

Εἶναι περιττὸν ν' ἀπαντήσῃ κανεῖς ὅτι τὸν γάμον ἐξηγίασεν αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτήρ «ὡς ἐννομον συζυγίαν καὶ ἐξ αὐτῆς παιδοποιῶν», ὅτι δὲν ἐνώνει τοὺς νεονύμφους ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ ἡ ἁγιαστικὴ χάρις τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι περιττὸν διότι τὸ «πιστεύω» τοῦ ἐπιστολογράφου εἶναι «οὐ μὲ πείσεις κἀν μὲ πείσης». Καὶ ὁμως ἡ ἀποσπλοῖ-ωσις τῆς προτάσεώς του ἀποκαλύπτει τὴν μοδερνὰν διαστρεφὴν νὰ ἐνώνουνται οἱ ἄνθρωποι ὡσὰν τὰ κτῆνη. Πῶσον δίκαιον εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ὅταν ἔλεγον «ὡς χαρίεν ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος ἦ».

Εἰ τὸ ἄλας μωρανθῇ

Εἰς μίαν δραματικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπάρχει μία δραματικωτέρα διαπίστωσις. Ἡ διαπίστωσις ὅτι «εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστὶ τὸ σκότος πόσον»;

«Οἱ ἀδιόριστοι θεολόγοι ἀρνοῦνται νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἱερωσύνην, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐσπούδασαν, καὶ δι' αὐτῆς νὰ ὑπηρεθίσουν τὴν Ἐκκλησίαν, διότι δὲν θέλουν νὰ φορέσουν τὸ ράσον. Ἀνεξαρτήτως τῆς βα-σιμότητος αὐτῆς τῆς δικαιολογίας, πληροφοροῦμεν τοὺς θεολόγους, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ θέσεις μὲ κα-λούς μισθοὺς ἐν Ἀμερικῇ, Αὐστραλίᾳ, καὶ Εὐρώπῃ, ὅπου χιλιάδες ὁμογενῶν ἐργατῶν στεροῦμενοι τῆς δύ-νάμεως καὶ τῆς παραθυρίας τῆς Ἐκκλησίας, εὐρίσκον-ται ἐκτεθειμένοι εἰς πολλοὺς κινδύνους. Δεδομένου δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας ἡπείρους οἱ ἱερεῖς ἔξω τῆς Ἐκκλησίας δὲν φοροῦν ράσον, καλοῦμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πραγματικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ χειροτονηθοῦν, ἀλλ' ἐμποδίζονται ἀπὸ τὸ ράσον, νὰ προσέλθουν καὶ θὰ τοποθετηθοῦν ἀμέσως».

Τὸ δυσθεώρητον ὑπόβλημα τῆς ἱερωσύνης, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδεὶς τὸ πάλαι ἀπετόλμα νὰ προσέλθῃ «προσ-δεδεμένος ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς», κα-τήντησεν ἐμπορεῖσιμον ἐπάγγελμα συνδεδεμένον μὲ ὅ-λας τὰς ἐγκοσμίου καὶ μὲ οὐδεμίαν οὐρανίαν ἐπιδίω-ξιν. Φρίξιν καταλαμβάνει τὸν ἑρασιτὴν τῆς θεοδόξου πνευματικότητος ὅταν καταφύγῃ εἰς τὴν σύγκρισιν τῆς ὑψηλῆς ἰδέας ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐλαυνόμενοι προσέφερον εἰς τὴν ἱερωσύνην τρέμοντες ἀπὸ τὴν αἰσθησὶν τῆς εὐ-θύνης οἱ μεγάλοι Καππαδόκαι καὶ τῆς δημοκρασίας εἰς τὴν ὁποίαν καταφεύγει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ νὰ δελεάσῃ μερικὸν Θεολόγους. Ἐμωρανθῇ λοιπὸν τὸ ἄλας;

Τὸ ὁψάριον μυρίζει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν.

Ἐπιθυμεῖ ὁμως τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον νὰ ἔχῃ μίαν ἀ ἐάντησιν διὰ τὰς αἰτίας ἀποστρεφῆς πρὸς τὸν κληρον;

Ἀς λάβῃ λοιπὸν ἀνὰ χεῖρας ἐν πνευματικόν κάτοπτρον. Ἐτσι θὰ πληροφορηθῇ μὲ τρόπον ἀμείλικτον, ὅτι εἰς τὴν θλίβεράν αὐτὴν κατάστασιν ἔχει τὸ ἴδιον μίαν με-γάλην εὐθύνην. Ἀποστρεφόμεθα λοιπὸν ὅ,τι δὲν ἡμπο-ρεῖ νὰ σταθῇ πρότυπον καὶ ὑπόδειγμα. Ἰδοὺ τί γρά-φει σχετικῶς ὁ Χρόνος Κωνσταντίας.

Ὡς ἀνεγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, τὴν προπαρελθούσαν Παρασκευὴν 17ην λήγοντος μη-νὸς Νοεμβρίου ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγὸρος παρέθεσεν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις—πρὸς τιμὴν τοῦ παρεπιδημοῦν-τος ἐνταῦθα Ἀρχιεπισκόπου Φινλανδίας—ἐπίσημον γεῦμα εἰς τὸ ἐδεσματολόγιον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε «λαυ-ράκι τοῦ φοῦρνου» ἥτοι ὁψάριον.

Ἀλλὰ ὁ Πατριάρχης ἐλησμόνησεν ὅτι διανύομεν τὴν Νηστείαν τῶν Χριστοῦ Γεννῶν καὶ ὅτι ἡ ὁψαρο-φαγία δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα μέχοι τῆς Ἑορτῆς τῶν εἰσοδίων τῆς Παναγίας, ὅτε ἀρχεται ἡ ὁψαροφαγία καὶ συνεχίζεται μέχρι τῆς ἑορ-τῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ὅποτε καὶ πάλιν καταρ-γεῖται μέχρι τῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστοῦ Γεννῶν.

Αὐτὰ συμβαίνουν μόνον ἐπὶ Πατριαρχίας Ἀθηνα-γόρα τοῦ Α' ὅστις κατέλυσε τὰ πάντα ἐν Φαναρίῳ.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Πατριάρχης ἐν καιρῷ τεσσαροκα-στῆς καταλῇ ὁψάριον, πῶς νὰ μὴ «μυρίζῃ ἀπὸ τὴν κε-φαλὴν τὸ ὁψάριον»;

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν προσεχῇ Τρίτην, 6/12/61 π. ἡμ., ἑορτὴν τοῦ Ἁ-γίου Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, πανηγυρίζει ἡ παρὰ τὸ Λιόπεσι φερώνυμος ἱερὰ Μονὴ τῶν Σεβασμιωτάτου πα-τρός ἡμῶν Ἁγίου Ταλαντίου Ἀκακίου. Ἀφετηρία Λεω-φορείων Θησείων.

—Τὴν αὐτὴν ἡμέραν πανηγυρίζει ὁ ἱερός Ναὸς τοῦ Παρ(τοῦ) Μενιδίου τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νι-κολάου. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ φανῇ μέγας ἐσπερινός καὶ τὴν προΐαν μεγαλοπρεπὲς λειτουργία μετ' ἀποταλασίας. Ἀ-φετηρία Λεωφορείων ὁδὸς Μιχαὴλ Βόδα (πλατεία Βάθης).

—Ὡσαύτως πανηγυρίζει τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου παρὰ τὸ Χαϊδάρι. Ἀφετηρία Λεωφορείων πλατεία Κουμουνδούρου.

—Τὴν μεταπροσεχῇ Δευτέραν 12/25-12-61 ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος πανηγυρίζει ὁ ἱερός Ναὸς τοῦ Παρ(τοῦ) Σαλαμίνας. Συγκοινωνία ἐξ Ἀθηνῶν Λεωφορεῖα Περά-ματος τέρμα, καὶ ἐκεῖθεν διὰ βενζινοπλοίου εἰς Παλού-κια Σαλαμίνας ἢ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου μέ-χοι Πειραιῶς—ἐκεῖθεν δὲ ἢ διὰ Λεωφορείων Περάματος, ἢ διὰ τοῦ τραίνου εἰς τὸ τέρμα, ὅθεν διάβασις εἰς τὴν Σαλαμίνα διὰ βενζινοπλοίου.

ΕΥΧΑΙ

Εἰς τοὺς ἐορτάζοντας πατέρας Νικόλαον Καλοσκάμην καὶ Νικ. Χατζόπουλον καὶ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ πα-λαίμαχους ἀδελφούς Νικόλαον Χειλαδάκη Νικόλαον Πε-τρόπουλον καὶ Νικόλαον Μαστρογιαννάκη ἢ Λεωθένους εὐχεταί ἔτη πολλά.

Η ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Φιλάνθρωπος εἶναι ὁ Κύριος καὶ ταχὺς εἰς συγ-χώρησιν, βραδὺς δὲ εἰς τιμωρίαν. Οὐδεὶς λοιπὸν ν' ἀεπιπίπτει διὰ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ Πέτρος, ὁ κορυφαῖος καὶ πρωτόθρονος τῶν Ἀποστόλων ἐμπρὸς εἰς μίαν παιδίσκη ἠρονήθη τρεῖς φορὰς τὸν Κύριον. Ἀλλὰ μεταμεληθεὶς ἐκλαυσε πικρῶς. Καὶ τὸ κλάμμα εἶναι δεῖγμα μετανόιας ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδίας. Καὶ δι' αὐτὸ ὅχι μόνον ἔλαβε τὴν ἄφεσιν διὰ τὴν ἄρνησιν πού εἶχε κάμει, ἀλλὰ τοῦ ἔμεινε τὸ ἀποστο-λικὸν ἀξίωμα διὰ παντός.